

שלי אצלכם רק עשרה גרוש
למחיתי היום!...
ואולם, לך דבר אל העצים...
* * *

ושוב מודעה יפה בעתון בשבוע זה:
„אלה היוצאים לחו“ל, לכל הארצות,
בלי פיטרה קבועה ממה להתפרנס שם
יכולים לפנות אלי, בלי הבדל רכוש,
מעמד וניל (חסר רק הרת והמין), בת“א,
רחוב לילנבלום וכו’—עב“ל.

ומזכירה לי מודעה זו מעשה אחר
דומה לזה, בחברה אחת גרמנית שפרסמה
בעתונים, כי כל הרוצה ללמד מקצוע
לפרנסה טובה ישלח לה את האדריסה
בצרוף מרק אחד ויקבל מהם את
התשובה הנכונה.

מסתמא החלו מכתבים ומרקים רציף
אל המשרד לאלפים. עברו שבועות אחד
דיום ואין קול ואין עונה, אין פרנסה
ואין מרק. ואולם הנרמנים דייקנים הם,
כידוע, וביום בהיר אחד קבלו כל בעלי
המכתבים תשובה מודפסת בהאי
לישנא:

„מוצאים אנו לנחוי להודיע לכבוד
כי אין חברתנו עוסקת בעניני פרנסות
טפשים ישנם בגרמניה ועב“כ
הדפסנו את המודעה שלנו. אנו מודים
לכבודו על עזרתו לעבודתנו ויקבלניא
חזרה את המרק שלנו“.

כנראה, שהיהודי שלנו פתח סניף

שבעתונים, כל מודעה בת“א היא פרק
מיוחד בטרגדיה של החיים שלנו בזמן
האחרון.

לא אדבר, כמוכן, על שורת ההוד-
מנות למשפטים של „הבנק שלנו“ לבעלי
ההובות, שורה ארוכה של „על הטא“,
וגם לא על הליקבידציה של „השרון“,
למשל, העומד למכירה בפומבי וירד
מאיגרא רמה על הגג לכירה עמיקתא
של השרון והשפלה נמצב, אלא נתקל
אני דוקא במודעה קטנה זו, שהופיעה
בעתון בשבוע זה בזו הלשון:

„מי שיתן לי הלואה 100 פונט
יקבל אצלי משרה קבועה של 5 ל”מ.
לחודש ודירה בהנם“.

צא וחשוב: בעד הלואה של מאה
פונט מבטיחים משרה עולמית של
חמשה פונט וחדר, כלומר: 7 פונט
לחודש.

מודעה זו, רבותי, ראויה היא לעתון
התולדי בפורים, ל„דרבן“ למשל, מפני
שעלולה היא להצחיק אלמלא היתה
טרגית כ”כ...
ומספר לי הד”ר י. — מת“א מעשה

ביהודי טוב בת“א ושמו מ—ג, שהשקיע
את כל הונו אלף וחמש מאות פונטים
בסחרהעצים. ועכשיו יש לו רק עסק
קטן אחד—: הוא חוזר על פתחי בעלי-
החובות שלו למאות פונטים ומתחנן
לפניהם יום יום: תנו לי על החוב

הפולנים בת“א מפני מה גדלה כ”כ
התמרמרותם של בני ה„עליה הרבי-
עית“, שהזרו לפולניה על א”י?

וענו ואמרו לי כלם:
— הפאסקוויל שהיה בעתון ההגון
על ה„בלונדינקות מלודז“ הוא הוא
שגרם לכך. יאמין נא לנו ר’ עזמות כי
אינם מצטערים כ”כ על הכסף שאבדו
בא”י ועל המשבר בתל אביב, כך דרכם
של אחב”י: פעם מעטורים ופעם מת-
רוששים, פעם על חסום ופעם תחת

ולמען האמת, עלי להביא תקוה-
טעות של הבחור הזעזער (זה השעיר
לעואול!) בשעורי הקודם, לא הרב
מתמרמרם ולא לחנם קרה או
מה שקרה! — „הכזונה יעשו את
אחותנו?“

וזהו רבותי, דעתם של רב אחינו
הפולנים כאן, ולא לחנם התפללו הי-
הודים בימים נוראים האחרונים בלודז'
ובורשוי בתפלת מוסף:
ומפני חטאינו גלינו ל”ארצנו“!
וכונתם היתה בודאי אל הארץ ב”מר-
כאות“...
* * *

ואם תרצו רבותי, לדעת מה
שנעשה בארץ (בלי מרכאות) בכלל
ובת“א בפרט, אל תפנו אל המאמרים
לא למעלה ולא למטה אלא כמצליף
בעזמות וביחוד אל המודיעים
שאלתי מאת אהדים מהיהודים

עמם בשמתתם היום. הוא נמצא כבר
באניה, כמו תמיד..

אגב, מוסרים לי כי אהרי נסיעתו
של הריביוניסט הגדול החלה ה„רפ-
רסיה“, הקרבן הראשון נפל על הר-
הצופים ב”אוניברסיטה“. קרובו של
ה„יועץ“ הטוב באנשים — כך אומרים
— פטר צעיר אחר שעבד שם יותר
משנה, בגלל עון שלא יכופר — מפני
שהוא אחיו של אחד מראשי הריביו-
יוניסטים בעירנו.

ולמען האמת, עלי להביא תקוה-
טעות של הבחור הזעזער (זה השעיר
לעואול!) בשעורי הקודם, לא הרב
מתמרמרם ולא לחנם קרה או
מה שקרה! — „הכזונה יעשו את
אחותנו?“

וזהו רבותי, דעתם של רב אחינו
הפולנים כאן, ולא לחנם התפללו הי-
הודים בימים נוראים האחרונים בלודז'
ובורשוי בתפלת מוסף:
ומפני חטאינו גלינו ל”ארצנו“!
וכונתם היתה בודאי אל הארץ ב”מר-
כאות“...
* * *

מדה כנגד מדה: גם ה„הזמנה
לקרובים“ שלהם מתקבלת ב”ה לא רק
חצי יום אלא חצי שנה ויותר
אחר זמן, ואנף הרשיונות הלא יוכיח!
* * *

הגדוד. הסרג’נט העיר לחיילים על אפן
הליכתם שאינה כשורה ומיד ענה לו
אחד החיילים (נהג כנראה) בז’רגון:
— „היי ניט שרוי אזוי!“

ואולם המסמר שבכל התחלוקה
היפה של גדודנו הוא המקרה היפה
והקטן שאירע ל”בוים“ שלנו בשוכם
מבית הקברות העיוה-
החיילים הלכו בדרך לפי פקודת
ה”סרג’נט-מייג’ור“ (בלשון ב”ד:
שינגר-מינגר)

ז”א: „העינים ימינה! העינים שמא-
לה!“ והם, כלומר החיילים, היו מר-
מינים ומשמאילים, פעם כך ופעם כך,
כפי גורת הקצינים,
והנה, כשהגיעו קרוב לבתי זיכני-
בורגן, הופיעה סתאם על אחת הגווז-
טראות יפהפיה (כנראה, לא מבנות
ישראל!) מכוחלת ומפוקסת, מקושטת
ומבוסמת, כנראה, שחכתה ל”הבוים“
בשוכם אל העיר. פתאום נשמע קול
פקודה: „העינים אל הכלקן!“

והנה, כשהגיעו קרוב לבתי זיכני-
בורגן, הופיעה סתאם על אחת הגווז-
טראות יפהפיה (כנראה, לא מבנות
ישראל!) מכוחלת ומפוקסת, מקושטת
ומבוסמת, כנראה, שחכתה ל”הבוים“
בשוכם אל העיר. פתאום נשמע קול
פקודה: „העינים אל הכלקן!“

זה היה כמו שהסביר לי הקצין
באנגלית, החלק unofficial בלתי
רשמי, לאחר זזה, פארייד” היה כבר
dismissed כלומר: אחר נעילתה.
* * *

בצאת גדודי ישראל מהמגרש הרור-
סי אל בית הקברות לוותו אותם בקצב
ובטרה לקול נגנת התזמורת: אהתי-
שמים, אחת-שתיים! ער הרחוב. והנה
הגיעה לאזני עווחה בקול רם בתוך
הביע את צערו שלא יכל לחשתתף

דבריו בעצמו או ע”י אחד החיילים-
המשוחררים לעברית!

בקצור, — כך מספר תלמידי
הקצין — אחי ההפטרה פתח הקהל
בשירת „התקוה“ וסיד נפלו אימתה
ופחד על הקולניל שלנו. שערו בעצמד
כס: גדוד עברי עומד בתוך מגרש
רוסי, תחת הדגל האנגלי, בני דודנו
מסביב והוא על כוסו באמצע ושירת
„התקוה“ על כולם — „מלוכה יהודית“
כמעט! מה עשה? דתחיל מנענע
כידו לאות שיזרלו משירה, ואולם
הקהל חשב שזוא מנצה על הנגינות
כגולינקין והרים את קולו עוד יותר,
כמו להכעים, „עוד לא אכרה
תקותנו!“ ורק לאחר שראה הגבור כי
עברה ב”ה השירה בשלום ובלי שום
נוק וסכנה חלילה לא לוי, לא לסוסו
ואף לא לביתנו הלאומי מטה ידו לאט
לאט עד סוף „ציון וירושלם“...

זה היה כמו שהסביר לי הקצין
באנגלית, החלק unofficial בלתי
רשמי, לאחר זזה, פארייד” היה כבר
dismissed כלומר: אחר נעילתה.
* * *

בצאת גדודי ישראל מהמגרש הרור-
סי אל בית הקברות לוותו אותם בקצב
ובטרה לקול נגנת התזמורת: אהתי-
שמים, אחת-שתיים! ער הרחוב. והנה
הגיעה לאזני עווחה בקול רם בתוך
הביע את צערו שלא יכל לחשתתף

בצאת גדודי ישראל מהמגרש הרור-
סי אל בית הקברות לוותו אותם בקצב
ובטרה לקול נגנת התזמורת: אהתי-
שמים, אחת-שתיים! ער הרחוב. והנה
הגיעה לאזני עווחה בקול רם בתוך
הביע את צערו שלא יכל לחשתתף

של קרן הקימת מסתמא יצא הרב הגדול
בקול קורא ויפתח את כרוזו בשם
„קרננו“, רמז ל”ר קרננו המנהל את
התעמולה בקרן הקימת שלנו..
* * *

ומחמת שהזקה היא על תלמיד-
הכם שיוציא דבוי מתוקן מתחת ידו,
רוצה אני למלא את אשר פגמתי בש-
עורי הקודם בהלכות הניגה של שכינת
הנשק, מחמת שהייתי, לא עליכם, לא
בכו הבריואות.

ועכשיו רוצה אני למסר לכם רק
את ה„אפילוג“, כמו שאומרים עכשיו,
של הענין, כפי שמסרו לי תלמידי הקי-
צינים והחיילים המשוחררים בעצמם.

כשחזר הגדוד מבית העלמין אשר
על ההר למגרש הרוסי נשא לפניהנו
הקולוניל קיש, בשכתו על רוסינונטה
שלו, מנאם גדול והם בלשון הקודש
של מלון יוני, כלומר ב”אנגלית!
הוא מסר לחברויא בשם הנציב את
הרשם הנעים Good show שעשו
עליו ה„בוים“, בזקניהם הבלתי מגולחית
ובנעליהם שלא ראו מברשה מהחגיגה
דאשתקד.

וראו מה בין בני לבן חמי:
הארכיבישוף הוילנאי, כשבא לסמרי-
אגאן (מסתמא קראתם בעתונים!)
פנה אל היהודים בעברית, ובא
כחנו בבית הלאומי לא יכל לתרגם אח

וראו מה בין בני לבן חמי:
הארכיבישוף הוילנאי, כשבא לסמרי-
אגאן (מסתמא קראתם בעתונים!)
פנה אל היהודים בעברית, ובא
כחנו בבית הלאומי לא יכל לתרגם אח

מבעד למסוה (שעורים בהסתכלות)

דור הולך
ודור בא-
נפטרנו ב”ה
מענשם של
ז’ בוטינסקי
ווג’ בוד והנה
מלא המקום
את הסרוננו והחזיר לנו את המושל
ותחל מסתמא סדרה שלמה של נשפים
ובנקטים לכבודו ולא עוד אלא שהביא
לנו הקב”ה את כל גדולי הדור, כלומר
מנחלי קרן היסוד וזכגני המנהלים ועכ-
שיו יהיו לנו שני מוסדות לקרן היסוד
עם שתי פעמים כישכורת ושכר דירה
ונסיעות ושאר ירקות, והכל יהיה מתוקן
ומסודר בארצנו ולא יהסר — וזהו
העיקר! — גם חומר חדש לעזמות.

אמנם מקובל בא”י. — כך אומר
הגאון מסיביר — לבלו להתוכח עם
עזמות (אדרבא, ינכו נא!) אבל מקובל
ג”כ להשתמש בתורתו אפילו במשרד
הרבנות שלנו, הנה, למשל, התחיל הרב
קוק להשתמש בהודויה של ר’ עזמות.
בקול הקריאה שלו לקרן היסוד הוא
פותח את דבריו בהפגנה: „הושיעה
נא!“ רמז ל”ר המנהל של קרן היסוד
ואי”ה בערב חנוכה זו לכבוד חצי היובל

אמנם מקובל בא”י. — כך אומר
הגאון מסיביר — לבלו להתוכח עם
עזמות (אדרבא, ינכו נא!) אבל מקובל
ג”כ להשתמש בתורתו אפילו במשרד
הרבנות שלנו, הנה, למשל, התחיל הרב
קוק להשתמש בהודויה של ר’ עזמות.
בקול הקריאה שלו לקרן היסוד הוא
פותח את דבריו בהפגנה: „הושיעה
נא!“ רמז ל”ר המנהל של קרן היסוד
ואי”ה בערב חנוכה זו לכבוד חצי היובל

למשרד הנרמני הלז ברחוב לילנבלום...

ויש גירסא אחרת: ...

מעשה לא בנרמניה אלא בפריז ולא בחברה אלא בלץ אחד, שפרסם אף הוא מודעה בעתונים, שכל הרוצה להשתכר חמשה פרנקים ביום אחד בלא טרחה ישלח לו רק 25 סנטים בצרוף המען שלו. מוכן מאליו, כי נמצאו בפריז הר"י בה "בעלנים" להרויח חמשה פרנק בכל יום ובלא טרחה ושלחו לו את המזוי מנים מכל צד.

ואולם הכחור דגן שכה, כנראה, את האדריסאות ונשתתק. אחד הצרפתים מנלהבירהמו ששלח לו את פרוטותיו האחרונות, הריץ אליו מכתב-איום לשלח לו או תשובה או כסף, ואהרי שעה קלה קיבל מכתב קטן וכחול petit blue עבו. גומה כתוב לאמר:

— "להרויח חמשה פרנק ביום אחד זבלא טרחה אפשר רק אם ימצאו עשר דים, "אימביסילים", חסרי-דעה כמותך, שישלחו כ"א מהם עשרים סנטים, וזהו חסוד!..."

* * *

ואידי דאטינא לחכא, נימא מילי- תא גם בענין המידעה שנתפרסמה בש- נוע זה ב"בולטיין" של הסט"א. מעשה ביהודי הדואג למודעות בעירנו, שנכנס לחנות ובקש שיתנו לו מודעה לפרסום בעתונים היומיים שלנו.

— טוב מאד, אמר לו זסוחר, הנה ילדה לי אשתי היום תאומים ותוכל לפרסם דוקא בסט"א כדי שיופיע ביפה שעה-אחת קודם ומסר לו נוסח המודעה באנגלית:

Birth : To Mr. Paul Epstein (representative of the Franco-Parisi) and Mrs. Epstein, at Jerusalem — a twin.

ז"א: להודיע ולאישתימודעי לכל באי עולם, שגולדו לה' אפשטין. ב"כ של פרנציסקו פריוז וגם לאשתו הגב' אפי שטיין — תאומים. (ראה בולטיין סט"א מספר 554 מיום 14 נובמבר).

מובן מאליו, שכל ידידיו רצו לברכו בברכת מול טוב, והנה נתברר להם כי לא דובים ולא תאומים.

הבעל-דבר הוא רווק וחמד לו לצוף, ואולם הלצה זו עלתה לו ביוקר, כיחמת שהיהודי בעל המודעות דורש בכל תוקף את כהיר המודעה שנתפר- סמה בסט"א, והבחור ישלם במחילה בעד התאומים שלא נולדו לו עדיין..

* * *

את כל זה ספרתי לכם, כמובן, לחי- דורא, ואולם עכשיו רוצה אני לטפל קצת בענינים, "הגונים" ובעתונים הגונים. אוהב אני מטבעי לקרא הויז ממודעות גם "טלגרמות" של העתון ההגון שלנו.

הנה, למשל, בגליון של יום ב', יום 15 נובמבר, מצאתי, "טלגרמה" בלי ראשים גדולים, כנהוג, אלא בראש קטן "פואנקרה נוזר על הנאומים", ובשעת קראי זכרתי כי עוד ביום אתמול ביום הראשון בשבת, 14 נובמבר, קראתי ידיעה זו בין התלגרמות של "דאר- היום" בבקר והסט"א אחר הצהרים.

מילא, רגילים אנו כבר לקרא בעתון הת"א את התלגרמים והידיעות מתמול- שלשום ואפילו "טלגרמות" מהחדש העבר (כגון "חשמול הירדן") ואולם לאחר שהבשתי את המסוה ההגון שלי וראיתי בצד הטלגרמה הזו את התאריך (18) נתברר לי כל הענין:

נזכרתי כי ביום הראשון, אין הרכבת נוהגת לבוא ממצרים אלא להיפך שהיא יורדת מצרימה, וע"כ לא הביאה את ה"טלגרמות" המפורסמות על ידי ה פו ס ת ה, כבשאר הימים, וע"כ לא יכול העתון ההגון למסר אותם ביום ראשון, אלא ביום שני ושלישי, כלומר שלשה ארבעה ימים אחר המעשה.

כנראה, שכך נוהגים לעשות גם העד תונים המתוקנים שבהם כמו ה"טיימס", ה"מנצסטרי-נדיאן" (הן בלי הזכרת השם הזה איראפשר עכשיו לעתונאי לכתב...) וגם הפרנס-צייטונג וכדומה— האין זאת, אדוני ה, "ספעצ" ו"המכחיש" מסביב ?

* * *

ומכיון שאנו מדברים במודעות, נזכרתי גם במודעה הגדולה והיפה שהור פיעה בחוצות ירושלם, מודעה רבתי על העונה החדשה של ה"אופרה" שלנו לזמן שלשה חדשים. קראתי את שמות ל"ו המשוררים והמשוררות ותרפ"ט המרקדים והמרקד- דות- הזכרים והנקבות הויז מכלי-זמור למיניהם, וגם מלניק זכור לטוב, וביחוד על דבר ההצה של האופירה הטרגית ה"הוגנטים" של המחבר היהודי מאירבר.

ומחמת שאין אצל עזמות דבר בלא מעשיה בצדו, אספר לכם מעשיה קטנה ונאה על האופירה הזו:

מספרים כי מאירבר זה פנה פעם אל החומריסט הידוע ספיר ובקש מאתו לחוות את דעתו על האופירה שלו "הוגנטים".

— אמנם איני מבין גדול בענינים כאלה—ענה לו ספיר—ואולם יכול אני להגיד לך בהחלט, כי זוהי הכי מברחת ומשמחת שבאופירות.

—מה, הכי מברחת?—שאל מאירבר בתמיה גדולה. — בודאי, הכי מברחת!—ענה הליצן —הן באופירה זו מראים איך הגויים מכים זא"ז עד הרמה וי ה ו ד י

עושה על זה מוסיקה..

ובתור "בקשיש"—אמסר לכם מעשה שהיה באמת בדבר האופירה. עברתי בשבוע זה ברחוב "אבינו מלכנו" (המלך נ'ורג') לפני הבנין האיטלקי החדש ההולך ונבנה עכשיו. באותה שעה עברו גם צעירים ערבים וקראו על כתל הבנין טבלא באותיות גדולות ולטיניות:

Opera del Cardinal Ferraro

ופרושו בעברית: המפעל, כלומר הבנין, של הקרדינל פירארו (חברה איטלקית ידועה לבנינים).

קפץ הנדול שבחבורה וקרא בשמחה: — הנה יש לנו כבר "אובר" חדשה אי ט ל ק י ת. מושי-לאזים, "אוכירה" של ה"יאהוד", כאלאס! (אין צורך באופירה היהודית, נגמר!...) * * *

ומדחוב אבינו מלכנו טיולתי לו, כדרכי, לרחוב מוסררה, רחוב הגויים שנתגייר בשנים האחרונות ע"י הכסף שהיהודים משלמים שכר-דירה לשכנים. ראיתי והנה מנינים אחדים של יהודים עוסקים בבנין. נגשתי אליהם ונתברר לי כי הבנין הוא ער ב י , שנמסר בקבלנות ליהודים וכשלישים מאחב"י המאג'יארים עובדים שם זה חדשים אחדים.

— ומי הוא גוי צדיק זה?—שאלתי מהם. — זהו הקבלן הראשי של הבלדיה שלנו, שהוא בונה בית לעצמו על ידי י ה ו ד י ם—ואת עבודת הבלדיה הוא מוטר לערביים, ואין חכם כבעל הנסיון. ממש' כמו שעושים המורים שלנו בירושלם: את בנייהם אינם שולחים לבתי הספר שבהם הם עצמם מורים ומלמדים (זה טוב בשביל אחרים!) אלא "בית"ס — ת ה כ מ ו נ י ! וכך (או קצת אהרת אולי!) עושה גם הראים שלנו, שיהיה: אלא בסטיסטיקה. רצינו לדעת כמה כשיש עבודה בבלדיה על מאה או מאה וחמישים פונט, מיד הוא מצלצל בתיליפון: "האלו! סולל-בונה!" ומוסר את העבודה ל"יאהוד"—וגם מזה אל תנח את ירך. ואולם, כשיש עבודה לאלפים הוא פונה לרחוב מוסררה. וע"כ—אני לדודי, אבל אין דודי לי...

* * *

ולסוף—מעשה נורא, שאירע בשבוע האחרון במערכת שלנו, מעשה שאפשר שיאדע רק אצלנו, ואתם, תלמידים ותלמידות, הטו און ושמעו! כל המערכת שלנו ישבה לה בלא "עשן סיגרה" אלא ככה: העורך הראשי

במברקיו מהאי גיסא והעורך הממולח במשפטיו עם משרד הרבנות מאידך גיסא. זה במשפטו עם הגאון מסיביר ו"עלילת-הדם" שלו וזה בקרירותו האנגלית ר"ל ור' עזמות באמצע — כידוע.

ולפתע פתאם נפתחה הדלת (בכלל אין הדלת שלנו נסגרת לעולם מרב תלמידים ותלמידות ובעלי מכתבים ור' עבים, כידוע) ברעש גדול והופיע לנגד עינינו, נחשו נא מה? — מעיל ארוך ומעוך, מלמטה מציצות שתי רגלים צנומות ושהורות ומלמעלה טבצבץ ראש תימני עם שתי פיאות מסלסלות מימין וכשמאל וזקנקן באמצעי בעין סגול..

פתח הדחליל הזה את פיו ואמר בלשונו התימנית ובאימו באצבעו הר- זה על אלמאליה: — לא יהיה לכם "טאהי-לה עו-לי" מית" (מחילה עולמית) בעולם הבא אם לא תכתב את זה ב"דיר היים" (דאר היום).

אני עובר זה שבע שנים ב"הנהלה הסיונית" בתור שמש וזא-עכשיו אני הוסה (רוצה) לנסע לאמריקה, לא אס- פר לכם מה שעושים בענין ה"בא-סאד בורטים" (פספורטים) אבל באו אלי השנים, אחר גרופיסקי והשני זה הקטן הלבן ואמרו לי לפשט את הכגד שנתנו לי לפני שנה.

הן זה בגד בלה, אמרתי להם, ולא שנה כא-לום! (כלום!) — "אישלח!" (פשוט!) סעקו שניהם. התהננתי לפנייהם שישלחו עמי שמש הביתה כדי לפשט שם את הכגד מפני שאין לי בגד אחר, והם סועקים לי: — "אישלח" כאן! — קחו לכם את הכפתורים ה"גור ססים". אמרתי להם, ואת הכגד תנו לי. בקסור, עמדו עלי שניהם ולא זזו. מימי עד שלא פשטתי את בגדי. ובי שעת דבורו פתח את מעילו ואמד בלשון הכתוב: — עם הלבן גרתי שבע שנים ועכ- שיו נשארתי בתחתונים הלבנים... ומה אתה אומר לזה, ראבי עז-מאות ? מרב רחמים על הנשמה התימנית הזו דאולא ערטילאית ממלון יוז, פשט- תי אני את הכמוקינג הישן שלי ונתתיו כמתנה, כמו שעשה טינדל ב"יוניפורם" שלי. לחיים השמש שברה ונעלם מא- תנו בסערות תימן.. וע"א הדו קרב הידוע שבין הד"ר מיון מבלגרדיה ובין המוכר הכללי המפורסם במלון יוז, ובאו אי"ה כל הפרטים בשערי הבעל"ט. ואשרי המחכה !

עומות